

תפילה הרב"ה

1. אוצרות הראיה בג' עמוד 920

התפלה, כמה מוגחתת היא לפי ההבנה החמונית. מתפלל האדם אל האלים האדר על הכל, והוא פועל עצו את המבוקש שלו. מתפעל הוא האלים מדבריו של האדם ומטוער, וממלא את חפציו אחרי שיכביד עליו בבקשתו. יש לך חרוף ונזרע חשכה ושקרות גזולים מזה? והיש איפוא להתפלה אם העומדים במעמד תרבותי, ורואים את עצם בתור משכילים, וכנים, שהם מואסים את התפלה? כמו שחשכה היא התפלה בגין דעת ורגש, כך מאירה ורוממה היא בגלוי הדעת וחרגשה.

2. ספר ראשית חכמה - שער התשובה - פרק ראשון

"ויפן כה וכח וירא כי אין איש", אלא איש לדרכו פנו, בעסקין דילחון, באורחין דילחון, איש לבצעו מכך, בבענאי דהאי עלמא, לירטא האי עלמא, ולאו איינו מסטרא דאלין דאטמר בהון, אנשי חיל, יראי אלקיים, אנשי אמת, שנואני בעז, אלא בלחן צוחין בצלותין ביומה דכפורי בכלבים, הוב, חב לנו מזונה, וסליחה וכפרה וחמי, כתבנו לחיים, ואינו עז נפש כלבים, דאיינו אומין דעלמא דצוחוי לגביה ולית לנו בשת אנטין, דלא אית מאן דקרה ליה בתיבותא, דיחזור שכינתייה לקודשא בריך הוא, דאייה מרחקה מיניה, מהדר לגביה, ואדמין לכלבים, דאטמר בהון ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם, ואינו ערב רב, דכל חסד דעבדין לנומיינו עבדין, עד כאן לשונו:

3. ילקוט שמעוני בראשית - פרק א - רמז ה

מוחלת ברייתנו של עולם נתואה הקב"ה לעשו לו שותפות בתחותונים.

4. אות"ק ג נד

הרצון הפרטיאי איינו דבר בודד, סעיף הוא מהרצון הכללי... וכפי ערך הדבקות האיקוטית זו, הרצון הזה הפרטיאי, שנשתחרר מפרטיותו, והוא הולך, רץ מדות, עף וטס, ומתרחב מתוך חזנותו ליסודות חייו, למקור מחצב מהותיותו, לעומק רצונם, אדו' כל חרי הוא פועל את פעולתו, כפי רצונו וצירונו.

5. אורות הקודש / חלק ג - מוסר הקודש / עמוד ג

יסוד התפלה היא הת戎ומות הרצון והתגלותו. כשהמבוקש, הממלא את רצונו של אדם, מוביל בקשר הרעיון והחפש באלים, עולה הרצון למושמי ערכו, מתחזד הוא עם הרצון הכללי, הרצון העולמי, אור חי העולמים, שבו כלולים כל המאויים. וכשהרצון הפרטיאי מציר את מבוקשו בדבר הפרטיאי, חי הרצון פועלם את המבוקש, על ידי מה שהרצון הכללי יכול מציר את הפרט המתבקש, על פי פרטיותו היותר מבורתה.

6. מוסר אביך / פרק ב - סדור בחות הנפש בדרכי עובדות ד' / ב. בכל דרכי דעתו

בכל דרכי דעתו, צריך לבקש את הקב"ה בתקודם הדרכים שהוא מトンаг בהם. כשהוא עוסק בתפלה אז יבקש את הקב"ה בהבנת ענייני תפלותו וכוננה רצויי באמונת הלב באוטם העניינים של תפלותו, ולא יבקש את הידיעה בשעה ההיא בעניינים אחרים. כי כן

שהוא עוסק בעבודה זו והקב"ה כביכול שורה מצדיו בזו העבודה דוקא וביה ימצאהנה ולא במא'.

... וכן בכל הדברים שעושה הרי באמות אין דבר של שלימות, בין במחשבה בין במעשה, צריך לשמה בחלוקתו ורצונו, ויבקש בהם את שמו ית'... כשאדם פועל איזה דבר של שלימות, בין במחשבה בין במעשה, צריך לשמה בחלוקתו ולא ירדוף אzo אחר דבר אחר, כי כל העולם יכול מתקפל לפניו או דוקא בפרט זה.

7. אוצרות הראייה בג' עמוד 89

התפילה כשהיא מתגשם היא מתחפה לפלטה לזיהמת עבודה זרה. הוא קורא לאלקיים-שהוא מציריו איתן קשה תקיף ושליט, נצחן ורודף כבוד ומשמעות של עבודות כפופה מנתיניו, עבדיו. והוא דוקא, עלול להיות מרוצה על ידי שיבקשו ממנו בבקשתות ובתחנונים משיפורני נפש. אז משתנה הוא מתחצטו העז וממלא את המבוקש. והמבוקש איינו אצלי, כי' פשט חוץ גס של צורך נאה או מכוער. תפילה זו פסולה היא שכורה ואילית. חסירה היא העכימות התוכנית של מחות התפילה ותחשב לחטאה, לתפלה.